

Pelegrina sempre

Mardía Herrero publica el seu segon llibre amb Fragmenta, una narració del primer pelegrinatge que fa ver a Santiago de Compostela

Peregrina (Fragmenta, 2020) es fa llegir com si fos una novel·la. Malgrat que és una obra autobiogràfica escrita en forma de diari, té un marcat component literari i, sobretot, molt de ritme. Perquè caminar, com diu Mardía Herrero (Madrid, 1981), és pur ritme. “La clau està en el ritme, més que no pas en el contingut o en la interpretació del que succeeix. Si no escrius amb ritme, no pots transmetre res”.

L’any 2003, després de viure una forta crisi personal, Mardía va decidir agafar un autobús fins a Logronyo i des d’allà, iniciar sola el Camí de Sant Jaume. El que va succeir a partir d’aquell moment va canviar radicalment la seva vida. Si bé fins aleshores s’havia trobat perduda i sense saber què fer, amb el Camí no només va trobar una activitat precisa a la qual dedicar-se sinó que, a més, li varen passar moltes coses màgiques.

El període de gestació de l’obra comprèn més de quinze anys. Mentre

Jordi Pacheco

feia el Camí, l’autora prenia nota de les seves vivències en un diari amb la finalitat d’escriure un llibre posteriorment. Un cop acabat el viatge, va anar a Roma, on una de les companyes del Camí li va facilitar un allotjament perquè pogués treballar en la seva obra. Però poc després va perdre la fe en el projecte i el va aparcar. El 2016, després de cinc peregrinacions més, va trobar el diari, ines-

**“LA CLAU ESTÀ
EN EL RITME.**

**SI NO ESCRIUS AMB RITME,
NO POTS TRANSMETRE RES”**

peradament, quan feia temps que l’havia donat per perdut. Llavors va esperar el moment oportú per posar-s’hi de nou, un moment que arribà uns quants mesos abans de la publicació del llibre.

La jove Mardía Herrero era una cercadora; no tenia relació de parella estable, estudiava i viatjava molt i creia que la seva vida sempre tindria relació amb la peregrinació. Ara és mare de cinc fills,

de manera que quasi sempre es troba habitant la llar. Malgrat tot, el retrobament amb la persona que era amb vint-i-pocs anys li ha resultat apassionant. “El fet de comprometre’m amb el text fins a publicar-lo m’ha regalat frescor. Perquè a mesura que passa el temps una es va omplint d’identitats vinculades al rol social que desenvolupa (a la família, la feina), i el relat de *Peregrina*, aquella noia totalment perduda que es llança a caminar sense tenir idea de res i sense teologies ni ideologies, m’ha purificat”, confessa.

En aquell temps, la pelegrina no pregava formalment. El fet de caminar era per a ella una forma d’oració. Poc després, però, va viure un procés de conversió al sufisme —ho explica a *Cómo santa Teresa me acompañó al sufismo*, publicat també per Fragmenta— i, per tant, a adoptar pràctiques associades a aquesta tradició. Tanmateix, considera que pregar és fer alguna cosa amb el cor entregat. “En les religions —afirma— hi ha moltes pràctiques que et netegen el cor i et posen en contacte amb el misteri: el dejú, la pregària, la peregrinació, el servei o el desenvolupament dels dons. A mi, per exemple, llegir i escriure o cuidar els meus fills amb amor són coses que em connecten amb l’ésser diví tant com la pregària. La clau és transformar en meditació tota la vida quotidiana. No serveix de res reservar-te mitja hora al dia per buscar la transcendència i les altres vint-i-tres i mitja estar dispersa i perduda”.

Entre els personatges que desfilen per les pàgines de *Peregrina* hi ha una gran varietat. El Camí, però, suprimeix les diferències de classe, cultura i nació. Herrero considera que en el fons de l'ànima de cada pelegrí palpita el mateix anhel, però amb diferents graus d'intensitat. “Hi ha els qui hi van moguts per fortes motiva-

Mardía Herrero durant una visita al programa “Paraules de vida” l’any 2019.

cions espirituals i viuen l’experiència com una cosa transformadora, amb disposició d’obertura. I després hi ha també els qui hi van per raons esportives, per complir un repte o coses per l’estil. Però en el fons, tant és: el Camí et canvia en qualsevol cas. No conec ningú que no n’hagi tornat transformat d’alguna manera. I de fet, tots hi voldrien tornar alguna vegada perquè senten que l’experiència els ha donat una cosa molt profunda”, assegura.

Relacions profundes

Llegint *Peregrina* fa la impressió que durant el Camí la relació amb la gent i les coses és més breu i, al mateix temps, més profunda i intensa. Per a Mardía, el pelegrinatge és un recorregut de purificació. “Com que vas sol amb la teva motxilla —explica—, has d’estar pendent dels teus peus, de menjar i descansar de mane-

“El camí espiritual és anar dient adéu a allò que no ha de tenir lloc en la teva vida”.

ra suficient. Però al mateix temps es relaxen dins teu totes les identitats que et mantenen en tensió en la teva vida quotidiana, ja sigui a la feina o la família. En el Camí no has d'aparentar res, només has de ser tú mateix en el contacte continu amb el terreny, amb el ritme del teu caminar, amb la natura; i amb un horitzó que purifica la teva mirada. En aquesta purificació constant de la mirada hi ha un auto-descobriment des d'una visió molt més autèntica”.

“Al decirle adiós a algo bello, aparece una cosa todavía mejor”, escriu Mardía Herrero. El Camí incita a deixar a un costat les contradiccions sota l'imperatiu de continuar avançant. Per a l'escriptora, en el pelegrinatge —i també a la vida— la clau per a poder obtenir esperança i connectar amb el misteri i la divinitat consisteix en tirar per terra aquell refrany castellà que diu ‘más vale lo malo conocido que lo bueno por conocer’. Ha de ser tot al con-

trari. “El camí espiritual és anar dient adéu a tot allò que no ha de tenir lloc en la teva vida (pretensions, plans de futur, identitats), anar-te buidant per tal de donar cabuda a allò que està per

“UN COP QUE HAS DESCOBERT EL CAMÍ DE SANTIAGO, ¿QUINA EXPERIÈNCIA POT COMPETIR AMB AQUESTA?”

arribar. Aquesta posició d'obertura ens obliga, a més, a abraçar la mort a cada passa. Deia el místic sufí Ibn Arabí que cada respiració porta un petit dia del judici final. Succeeix el mateix amb cada passa. En la mesura que camines vas abraçant la mort, entesa com a tot allò que no és, et vas buidant i et capacites per a rebre la meravella”, observa.

Un misteriós jove italià anomenat Doménico és un dels personatges més entranyables i emotius de *Peregrina*. Amb ell, la narradora viu

una intensa història d'amor. “Si fas el camí de Santiago amb vint i pocs anys és gairebé inevitable que t'enamoris d'algú. En aquesta època de la vida estàs més oberta a aquesta experiència. L'enamorament amb Doménico no va ser fàcil perquè ell era un noi molt introvertit i misteriós. Però que fos misteriós feia tot encara més interessant. Hi ha un moment del llibre en què dic: ‘Doménico és como los cisnes de Rubén Darío’, una interrogació molt gran amb ulls molt bonics. Jo estava buscant el misteri i ell ho representava molt bé perquè era callat i tímid. Gràcies a ell, vaig poder rostre humà a un anhel diví”.

Deixant al marge la relació amb Doménico, Herrero va quedar tan enamorada del Camí que el va arribar a fer fins a sis vegades —tres vegades sola i tres en companyia— en tan sols tres anys i des de diferents orígens. “Vaig descobrir que volia ser pelegrina per sempre ja que, tal com deia Jaime Buhigas, un cop que has descobert el camí de Santiago, ¿quina experiència pot competir amb aquesta?”, confessa. A finals de 2007 Herrero va conèixer a Xipre un mestre sufí, Sheij Nazim i amb ell va descobrir que també es podia peregrinar sense peregrinar.

De la veu de Mardía Herrero es desprèn una ànima diàfana i neta, una ànima que transmet equilibri i, sobretot, honestedat. “Aquest era l'objectiu perquè la Veritat no descendeix si la sinceritat no emergeix. Només pots trobar alguna cosa valiosa si treballes per explicar-te sincerament. Aquesta sinceritat té a veure també amb l'assumpció de les nostres ombres, els nostres límits, la nostra petitesa i la nostra humanitat. Com a éssers humans som petits però al mateix temps significants”, conclou l'escriptora. ⊕